

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **A. A.**, zast. Mgr. Václavem Slukou, advokátem se sídlem U vršovického nádraží 873/2, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 3. 2026, č. j. 37 Az 1/2026-38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým tento soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2025, č. j. OAM-1039/ZA-ZA11-ZA13-2025. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovateloivu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Stěžovatel podal dne 14. 9. 2025 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Do Evropské unie (Budapešť) stěžovatel přicestoval letecky dne 2. 6. 2024; v Maďarsku zůstal do října 2024 a následně odjel na Slovensko, kde pobýval měsíc. Do České republiky stěžovatel přicestoval vlakem v listopadu 2024 a jako důvod své žádosti uvedl, že si chce zlegalizovat pobyt, než dostane pobyt na Slovensku. Z pohovoru dále vyplynulo, že důvodem pro odchod ze země původu byla snaha vydělat si peníze, jelikož v Evropě si stěžovatel vydělá víc než v zemi původu. Zároveň stěžovatel uvedl, že v zemi původu neměl problémy ani se ničeho v případě návratu do vlasti neobává.

[3] Žalovaný stěžovateloivu žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou, jelikož ze správního řízení vyplynulo, že důvody pro podání žádosti byly pouze ekonomické. Sám stěžovatel uvedl, že ze země původu odešel ve snaze vydělat si peníze, přičemž důvodem pro podání žádosti byla snaha o legalizaci pobytu v ČR; neuvedl

však žádné skutečnosti, které by svědčily o hrozbě pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu anebo nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a téhož zákona.

[4] Proti napadenému rozhodnutí brojil stěžovatel žalobou, kterou odůvodnil náboženskou diskriminací „v Holandském království“ a tím, že tlumočnick z uzbeckého jazyka nebyl přítomen po celou dobu projednání žádosti. Tuto žalobu městský soud v záhlaví označeným rozsudkem podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl. Zdůraznil, že informace o chybějícím tlumočnickovi i o diskriminaci „v Holandském království“ se poprvé objevila až v žalobě. Ve stěžovatelově příběhu vůbec nefigurovalo Holandské, resp. Nizozemské království ani zmínka o náboženské diskriminaci, nadto stěžovatel vůbec netvrdil (tím spíše ani neprokázal), v čem by měla tato diskriminace spočívat. Podle městského soudu byly důvody podání stěžovatelovy žádosti bezesporu ekonomické povahy. Ekonomické důvody však nejsou relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. V průběhu správního řízení stěžovatel žádné azylově relevantní důvody neuváděl. Ze správního spisu je patrné, že žalobci byl ustanoven tlumočnick, který byl přítomen při poskytnutí údajů i u pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu. Z podpisu na všech stranách protokolu o daných úkonech je patrné, že byl tlumočnick přítomen po celou dobu jejich trvání a nic naopak nenásvědčuje tomu, že by tlumočnick přítomen nebyl. Stěžovatel neuvádí, o co opírá své tvrzení o nepřítomnosti tlumočnicka.

[5] Proti rozhodnutí městského soudu stěžovatel nyní brojí kasační stížností. V té stěžovatel namítá, že neměl ve správním řízení ustanoveného soudního tlumočnicka, ale pouze svého krajana, který není zapsán v seznamu soudních překladatelů a tlumočnicků. Z tohoto důvodu „zapadla“ zmínka o náboženském pronásledování stěžovatele.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se zabýval všemi skutečnostmi, kterými stěžovatel žádost o mezinárodní ochranu odůvodnil a jeho rozhodnutí je zákonné. Stěžovatel neuvedl skutečnosti, které by bylo možné podřadit pod zákonné důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný dále odkázal na své vyjádření k žalobě a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo, je řádně zastoupen a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Vzhledem k tomu že se v dané věci jedná o kasační stížnost proti rozhodnutí ve věci, ve které rozhodoval specializovaný samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jelikož pokud by tomu tak nebylo, musela by být v souladu s uvedeným ustanovením odmítnuta jako nepřijatelná.

[8] Nejvyšší správní soud v odůvodnění usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, a to tak, že jsou jeho znaky naplněny v případě „rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu“. Kasační stížnost ve věcech, v nichž o žalobě rozhodoval specializovaný samosoudce je podle závěrů zaujatých v označeném

pokračování

usnesení přijatelná v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Nyní posuzovaná kasační stížnost k rozhodnutí přdestírá otázku přítomnosti tlumočníka v průběhu správního řízení a hrozby náboženské diskriminace, o které se stěžovatel poprvé zmínil až v žalobě proti rozhodnutí žalovaného. Podle Nejvyššího správního soudu žádná z těchto otázek nesplňuje výše vymezená kritéria přijatelnosti kasační stížnosti. Nejde o otázky judikaturou doposud neřešené, řešené rozdílně či vyžadující učinit judikaturní odklon. V napadeném rozhodnutí nebylo shledáno zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo dopadat do hmotněprávního postavení stěžovatele. Městský soud naopak posoudil stěžovatelovu žalobu v souladu s dosavadní judikaturou, od které zdejší soud neshledal důvodu se odchýlit, a proto dospěl k následujícímu závěru.

[10] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[11] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem, který správně zdůraznil, že ekonomické důvody samy o sobě nemohou být relevantním důvodem postačujícím k udělení mezinárodní ochrany (např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003-64, a ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65). Mají-li ekonomické důvody žádosti nabýt relevance i z hlediska mezinárodní ochrany, musí k nim přistoupit další okolnosti, například musí ekonomické problémy žadatele ohrožovat existenčně a zároveň k nim dochází z důvodů podle § 12 písm. b) zákona o azylu (viz blíže např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2008, č. j. 5 Azs 60/2008-69). Stěžovatel však v nyní posuzované věci před žalovaným jako důvod své žádosti uvedl jen ekonomické důvody. Stěžovatel byl ve správním řízení výslovně dotázán na své obavy v případě návratu do země původu a uvedl, že se ničeho neobává a že se do země původu může vrátit kdykoliv. Ve správním řízení tak stěžovatel nepochybně žádné azylově relevantní důvody neuváděl.

[12] Tvzení uvedená v žalobě byla zcela obecná a stěžovatel je blíže nekonkretizuje ani v kasační stížnosti. Nejvyššímu správnímu soudu nadto vůbec není zřejmé, jaký vliv by měla mít stěžovatelem namítaná diskriminace v „Holandském království“ na rozhodnutí žalovaného. I v případě, že by stěžovatel tuto diskriminaci blíže specifikoval, nic by to nezměnilo na skutečnosti, že se stěžovatelovo tvrzení vůbec nevztahuje k nebezpečí, které by mu hrozilo v případě návratu do státu, jehož občanství má (v této souvislosti viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2018, č. j. 2 Azs 114/2018-30, č. 3751/2018 Sb. NSS). Navíc městský soud rovněž správně zdůraznil, že Holandské, resp. Nizozemské království ve stěžovatelově příběhu nijak nefigurovalo. Primárním zdrojem informací odůvodňujících udělení mezinárodní ochrany je přitom v souladu s konstantní judikaturou právě žadatel (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41, a ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004-40, či usnesení ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, a ze dne 27. 6. 2025, č. j. 5 Azs 50/2025-28); ten ovšem neuvedl dostatečně konkrétní a relevantní tvrzení svědčící o hrozbě pronásledování

z důvodů dle § 12 zákona o azylu ani nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a téhož zákona. Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje s tím, že ničím nepodložené tvrzení žalobce nemůže zpochybnit závěry vyplývající z rozhodnutí žalovaného.

[13] Kasační stížnost stěžovatele se dále opírá o tvrzení, že tlumočník, který stěžovateli tlumočil v průběhu správního řízení, není zapsán v seznamu soudních tlumočnicků a soudních překladatelů. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že stěžovateli byl dne 19. 9. 2025 při poskytování údajů k žádosti o mezinárodní ochranu i při pohovoru k této žádosti ustanoven tlumočník na základě § 26 odst. 1 zákona č. 354/2019 Sb., o soudních tlumočnických a soudních překladatelích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních tlumočnických a soudních překladatelích“), podle kterého je možné k provedení tlumočnického úkonu ustanovit i osobu, která není do seznamu soudních tlumočnicků a soudních překladatelů zapsána. Odkaz na tuto zákonnou úpravu provedení jednorázového tlumočnického úkonu byl při ustanovení tlumočnicka výslovně uveden. Zvolená osoba splňovala zákonné podmínky, se svým ustanovením vyslovila souhlas a složila tlumočnický slib. Podle § 26 odst. 5 zákona o soudních tlumočnických a soudních překladatelích se pro účely jednorázového provedení tlumočnického úkonu na takto ustanovenou osobu hledí, jako by byla tlumočnickem.

[14] Nelze proto přisvědčit tvrzení žalobce, že ve správním řízení tlumočila osoba bez patřičné profesní kvalifikace, neboť pro účely daných úkonů se na ustanovenou osobu hledí jako na tlumočnicka. Nejvyšší správní soud v této souvislosti a vůbec kontextu celé věci nepovažuje za udržitelné tvrzení, že „zapadla“ žadatelova zmínka o náboženském pronásledování z důvodu neodpovídající kvalifikace tlumočnicka bez licence. Nad rámec odůvodnění tohoto rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvádí, že ani při ústním jednání před městským soudem stěžovatel hrozbu náboženského pronásledování nezmínil, jen konstatoval, že chce v České republice dále pracovat. I toto vyjádření podporuje závěr, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze z ekonomických důvodů.

[15] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že kasační stížnost svým významem nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Dosavadní judikatura poskytuje dostatečné řešení otázek předestřených v kasační stížnosti, nejde o právní otázky, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, není dána potřeba učinit judikaturní odklon ani nebylo shledáno zásadní pochybení městského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Z těchto důvodů kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

[16] Odmítnutí pro nepřijatelnost představuje zjednodušený meritorní přezkum (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), výrok o náhradě nákladů řízení se proto opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, Nejvyšší správní soud mu však náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevnikly.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 4. června 2026

pokračování

5 Azs 63/2026 - 29

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu